

Копанчо.

В едно село живеяло малко човече. Понеже не било по високо от копанчето на зелка, между листата на която свободно се криело, затова го наричали Копанчо.

Еднаж майка му го пратила да купи от дюкяна чер пипер. Копанчо радостно се завтекал да изпжлни поржкката. Но когато стигнал до дюкяна, видял, че вратата е затворена. Да си отвори сам, не можел. Почукал с пржстенце: „чук! чук!“ Но никой не му отворил. И си рекал: „Нека почакам, може някой да дойде!“ Пжк духал силен вятжр. Скрил се в кжтчето за да го не отнесе.

За голяма радост на Копанча дошел един дядо. Копанчо се промжкнал край обущата му, и щом се отворила вратата, и той — хоп! — вжтре.

Нямало тжрговеца. Копанчо се свил между полиците, и рекал тук да го почака. Чакал, чакал и най-после заспал.

Спал джлго време. Когато се пробудил, наоколо му бил черен мрак. Ами сега! „Мамичко—Мамичко!“ ви-кал Копанчо, но никой не му се обадил. Парата, която майка му завжрзала на гжрба, го утрепвала. Почнал да пипа край себе, набутал разни неща. Сетил се, че тжрговеца го заключил в дюкяна.

Била нощ. Поискал да извика, но чул пищение и скжрцане. „Тука има крадци!“ си помислил Копанчо. Притаил джх и се скрил зад една торба. Сжвсем на близо чул ситни стжпки. На месечната светлина,